

Nauw had dokter het armoedige kamertje verlaten, of Judith stond op. Zooals zij daar stond in nachtgewaad, waarover hare lange donkere lokken vielen, het schoon gelaat geteekend door een fletsroode kleur, hare donkere oogen, die van een ongewonen gloed glinsterden, geleek zij een engel, die geluk kwam brengen in een gezin, waar armoede en ontbering haar troon hadden.

Angstig en gejaagd zweefde zij meer dan zij liep door het kamertje, en hield stand voor een klein toiletspiegeltje, dat haar grootvader haar verleden jaar op haar verjaardag ten geschenke had gegeven, ten koste van menige ontbering. Zij staarde er in en zacht prevelde ze:

„Ben ik ziek? Heeft iemand, die zoo ziek is, als grootvader en dokter het willen voorgeven, zulk een gezonde kleur? Kom, kom, grootvader is oud en dokter . . . nu ja, die wil grootvader in de hand werken. Het kan zijn dat de avondlucht mij niet goed doet, maar ik kan mij er immers dicht instoppen.”

Met schrik bedacht ze, dat ze maar weinig had om zich tegen de koude avondlucht te beschermen en dat de tocht naar den schouwburg nog al lang was.

„Geen nood,” dacht ze verder, „ik ben nog jong en sterk. Wat zal grootvader boos zijn, als hij mij niet thuis vindt.”

Zoo vlug zij kon, begon zij zich te kleeden, luisterde angstig, als zij een naderenden voetstap meende te hooren, staarde dan weer naar de klok, als vreesde ze te laat te komen en fluisterde: „Arme grootvader, maar . . . ik moet. Ik moet voor u en mij.”

't Was, of met deze woorden nieuwe moed haar bezielde. Vlugger dan men dat in haren toestand verwachten zou, maakte zij zich gereed om de woning te verlaten. Eindelijk was zij klaar. Snel wierp zij zich nog een doek om den hals, trok de voile over het gelaat, draaide het lampje wat lager en verliet toen het kamertje, zonder om te zien, zonder te bedenken wat zij deed.

Op straat gekomen trok zij den doek wat vaster aan, want 't was koud. Een opkomend kuchen poogde zij te onderdrukken en dat haar dat maar ten deele gelukte, daarvan gaf zij zich geen rekenschap. Slechts verhaastte zij haar tred, want een laatste blik op de klok geslagen, toen zij het kamertje verliet, had haar overtuigd, dat zij zich haasten moest.

„Is niet alles met mij mee?” dacht ze onder het gaan. „Grootvader heeft den ganschen nacht en vandaag heel den dag aan mijn bed gezeten, als was hij bevreesd, dat ik het verlaten zou. En nu . . .? Maar waarom zou hij zoo lang wegblijven? Zou de direkteur zich zoo lang laten wachten, of . . .”

Haar gedachtengang werd plotseling afgebroken. Een ontzettende angst beving haar en een oogenblik bleef zij als aan den grond genageld staan. Zag zij goed, dan kwam daar haar grootvader aan, de oude man, wiens verwijten zij zich heden zoo roekeloos op den hals zou halen. Hoe ging hij gebukt en hoe traag was zijn gang! Zou de tocht naar den direkteur ten gevolge hebben gehad, wat zij had gevreesd? Dan, gezegend het oogenblik, dat zij had besloten toch naar den schouwburg te gaan.

De oude naderde meer en meer. Ja, hij was het. De jonge zangeres meende tranen op zijne wangen te zien, zij meende zijne zuchten te verstaan. Maar